

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 16. kimovca 1887.

List 37.

Katoličani, v Rim, le v Rim!

Pod takim napisom dunajski veliki odbor za papeževo zlato mašo budí katoličane k romanju, k božji poti v Rim.

Tisuč osem sto lét je, odkar vse kerščanstvo s svetim spoštovanjem misli na tiste mesta, kjer je bil Zveličar sveta rojen, koder je hodil, učil in kjer je umerl, in mnogi so od nekdanj med naj večimi nevarnostmi božjepotvali v tiste svete kraje, prizadevali si celo za kerščanstvo jih pridobiti. Ravno tako pa se tudi ves katoliški svet skor že ravno toliko časa ozira z veseljem in hvaležnostjo in rad potuje v tisto mesto, v katero je Bog posadil prečudno Skalo, na katero je zidana njegova sveta Cerkev — to je:

Rimsko mesto.

Rim je mesto, sveto mesto, v katerem je sv. Peter, prvi namestnik Kristusov, četert stoletja živel in delal, od koder je vladal mlado Cerkev Kristusovo, v katerem je s sv. Pavlom vred mučeniško smert preterpel, in kjer ta sveta aposteljna tudi počivata.

Rim je od sv. Petra dalje središče vsega katoliškega sveta.

Rim je sveto mesto, v katerem je stotisučero mož in žen, bogoljubnih mladenčev in devic pridobilo si palmo zmage, za katero so svojo kri prelili, in kjer se hranijo njih svete trupla v čudovitih podzemeljskih katakombah, kakoršnih sicer na vesoljnem svetu nikjer ni videti.

Rim je mesto Božje na zemlji, v Rimu in iz Rima je milijone ljudi našlo svojega Boga in pravo vero pa tisti mir, ki ga svet ne more dati.

Iz Rima so izhajali in izhajajo poslanci svetega evangelija, kateri so vero in čednost, resnico in omiko, oliko, uglajenost nosili in še nosijo brez preneha narodom vsih peterih delov sveta.

V Rimu in iz Rima je veliko v veri slabih prejelo toliko versko moč, da so do konca svojega življenja bili potem prvi vojskovalci za resnico, junaki čednosti in žareče svitli zgledi za svoje verstnike in za potomce.

Kteri verni katoličan bi se torej ne razveseljeval in ne navduševal, ako se spominja vsih tistih dobrot, ki so svetu prihajale iz Rimskega mesta!

Kteri verni katoličan bi pri tacih spominih ne čutil hrepenenja, da bi to po svoji lastnji edino mesto vesoljnega sveta obiskal in v njem — če tudi malo časa — muditi se mogel?

Milijoni katoličanov v teku stoletji je imelo to kopernenje in so ga tudi spolnili. Velikrat so mnogi kristjani to pot storili med naj večimi nevarnostmi. Cesarji in Kralji so ravno tako kakor vsakdanji občani in delavci segli po popotni palici, da bi saj enkrat v svojem življenji molili na grobu apostoljskih pervakov, vidili Njega, kteremu velja beseda: „Tebi bom dal ključ nebeškega kraljestva.“

Bili so časi in prilike, da je bilo v Rimu ob enem stotisuče romarjev. Taka prilika se ravno zdaj nastavlja:

V dan 31. grudna (dec.) tekočega leta bode preteklo 50 lét, odkar so naš sv. Oče Leon XIII, naj višji pastir vsih narodov, kot novoposvečen mašnik imeli novo mašo.

Ves katoliški svet naj se vdeleži zlate maše naj višega mašnika na zemlji!

K temu je dana vsim priložnost s tem, da kaj darujejo za zlato mašo, katero bojo tisti dan sv. Oče opravili za vse kerščanstvo. Drugi zamorejo napraviti kake izdelke za Vatikansko razstavo; nekteri pa tudi sami romati v Rim osebno sv. Očeta počastit ter vošit jim srečo.

Iz tega namena se 1. prosenca 1888 začno romanja v Rim iz vsega katoliškega sveta.

Na Dunaju je veliki odbor vstanovil poseben odsek, ki ima oskerbeti to romanje, kar se more, naj bolj zložno in cenó. Ta odsek že dela in bo oskerbel potrebne reči za popotvanje na železnici in za stanovanja v Rimu. (Konec nasl.)

Don Bosko in Salezijanci v Ekvadorski republiki.

Našim blagim čitateljem je že znan Don Bosko, prvi pedagog današnjega in, zanesljivo rečemo, vsih časov po sv. Ignaciju in velikem Francišku Salez. Mu

gim je tudi znano, da, današnje dneve se snuje presek Panamske ožine, ki veže obojno Ameriko. Kadar bo to velikansko delo dovršeno, se prične zveza in občenje med Atlanškim in velikim ocejanom ali Tihim morjem, in tako se bo skrajšalo in močno zljajšalo popotvanje iz Evrope v Ekvadorsko ljudovlado. Ta republika že zdaj ima mnogo Italijanov, ker znano je, da pod sedanjo vlado se mnogo Italijanov izseluje iz Laškega v razne ameriške kraje in prav imajo, kajti kateri pravi katoličan bi imel veselje živeti pod vlado, ki je oropala njegovega verskega poglavarja! Na sedanjem Laškem se zdaj čuti zadovoljnega le samo tisti, kateremu je prihodnje življenje 29. briga.

V ekvadorsko deželo tedaj se je ozel tudi Don Bosko. Že je Bosko s svojimi vstavi za ljudske sinove, djal bi, obsejal Italijo; že je po svojih gojencih, izučenih v njegovi šoli in napolnjenih z njegovim duhom, prižgal luč sv. evangelija in vesel dobrote kerščanske olike do zadnjih zemeljskih mej, kakor je Patagonija in Ognjena zemlja; že je vstanovil lepo število hospicev, šol za domačinske sinove in naseljence po Argentinski republiki, po Urugvaj-u, po Braziliji in Čileji; in po vsem tem in drugem zdaj pripravlja delati ravno to v omenjenem oddelku južne Amerike.

V mesto Quito, ki je ondotna stoljnica, bode v bližnjem mesecu vinotoku (okt.) pričel pošiljati množico Salezijancev (svojih učencev, mašnikov in svetnih), ki bodo jeli delati za umetnosti in rokodelstva v prid ubožnih dečkov ondotne republike in tudi Italijanov, ki ondot prebivajo. (Tako Bosko z vero in oliko vred razširja samo po sebi tudi italijansko narodnost — in vendar so masonski Italijani tako butoglavi, da vero in duhovne čertijo in prezanjajo!) In še več. Zraven tega, da Bosko pomaga v pričujoči sili, on dela tudi enako za prihodnjost. On gre naprej pred italijanskimi množicami, ktere se bodo po preseku ožine naseljevale v onih krajih, za njimi bodo prihajali njihovi bratje, in mlajši bodo v Salezijanci nahajali si učencikov, svetovalcev, ki se bodo za nje pečali, govorili njihovo besedo, jih bojo učili in jim pomagali, da si v živem spominu ohranijo mater domovino.

Salezijanska gorečnost pa s tim še ni pri kraji; poiskali bodo divjaških rodov, ki živé daleč po starih in gostih gozdih in ne poznajo ne Boga in nobenih kulturnih načel. Iz stoljnega mesta ondotne republike, kakor iz delavnega središča, iz glavnega taborja bodo Salezijanci izhajali preiskovat družih okrajih in pridobivali jih bodo veri in oliki. S takim djanjem bojo poposeševali korist državno, razveseljevali sv. Cerkev z novinci sv. vere, pridobivali izvoljenih duš za nebesa.

Don Bosko, kakor koli telesno utrujen s tolikimi preteklimi deli, je vendar še vedno kakor v mladenškem cvetu z bistrim umom in čvrsto voljo. Kolikor se dá po človeško soditi, ako se bode izseljevanje godilo v tej meri kakor zdaj, bojo ameriške pokrajine, zdaj še divjaške, v dveh ali treh človeških dobah postale najrodovitniše poljane in ledine; vstale bodo sredi njih zale mesta, polne olikanega prebivalstva; prebrzdovale jih bodo dolge železniške proge, njihovi mnogi hribi bodo prekopani, kakor so Apenine in Snežniki, piše „Bolletino Sales.“ v Torinu.

To je blagoslov sv. Križa in se gotovo po Boskovih napravah tudi doseže, — če le ne bo za to blaženo oliko iz Evrope poznejše čase se vsilila tista olika, ki utegne Boskove križe iz učilnic metati, Ime Zveličarjevo od šolskih poslopji zbrisovati, na vsako pest solí in na vsak ječmenov snop dajatve nakladati, učne naprave prepovedovati itd., zraven tega pa še vedno strahiti z gnjusobno vojsko.

Nu dobro, tolaži se „Bolletino“ dalje: Kadar bode dostojno število Salezijancev po glavnih ameriških mestih, kadar se vstanové številoi sedeži med neolikanci in divjaki, potem nam bode manj bridko viditi, da le vsako leto toliko tisuč rojakov prejadra v Novi svet. Potem pri zadnjem poslovu ne bode treba govoriti svojim soderžavljajnom: Vi tukaj zapuščate priserčne prijatelje, toda ne boste našli družih tam; tam bodete med drugimi nahajali sinov sv. Frančiška Saleškega, gojencev Don-Boskovih... Pojdite torej zaupljivo in mirno, kajti iskaje tam doseči časno srečo, ne bodete v nevarnosti zgubiti naj veselejše srečo v nebesih. (Kako grenko je to očitjanje za nove laške framasone, pa tudi kolik nauk za vse liberalce, ako bi ne bili gluhi in slepi!)

Sklepa se poročilo z opombo, da to novo Boskovo početje je tako, da naznanilo taistega utegne zadostovati namesto vsakega priporočevanja. Kdo, ki ima ljubezen in vero, kdo, ki ima človeške občutke, bi ne podpiral moža, ki se pri dovrševanju tacih dév v vsem zanaša na očitno dobrodelnost?

Na vprašanje nekterih družin je „Bolletino“ naštel nekatere Salezijanske kolegije po Laškem, v ktere se jemljó mladeuči v odgojo in dalje študije ter imajo starši poroštvo za čednost in zdravje svojih sinov. Pervi je „Oratorij sv. Frančiška Salez. v Torinu.“ Dalje so: vstavi sv. Vincencija Pavlj. v Sampierdareni, sv. Petra v Nici, sv. Križa v Luki, sv. Pavla v Speciji, poljedelska kolonija v Molijani Beneški, hospic M. Brezmadežne v Florenciji in sv. Benigna v Canavesi, kolegiji v Borgo S. Martino, Penango, Lanzo Torinese, Varaci, v Alasiju, Este, v Magliano-Sabinu, in Randazzo v Siciliji.

V teh vstavih so Boskove začetne in gimnazijske šole po vladinih programih. V Alasiju je tudi licejski tečaj. Skoro v vsih ste dve stopnji plače; perva po 35—40 lir, druga po 24—30 lir na mesec. Potrebno pojasnilo dajejo dotični vodji, ali pa tudi sam Bosko, napis: „Al Sac. Giovanni Bosco, via Cottolengo, n. 32, Torino.“

Zvel. Andrej Bobóla.

slovanski sv. mučenec, veliki poljski misijonar in ud Jezusovega društva.

(Njegovo življenje, in smert redkega mučenca in čudeži.)

Spisal po izvornikih Alfons Luznik.

(Dalje.)

§. 3.

(Bl. Andrej postane predstojnik. Njegove apostolske misije.)

Tedanji litvanski provincijal Nikolaj Lanciz, mož zeló duhovit in pobožen, spozná kmalu Andrejeve zasluge in posebno nadarjenost, ter ga že l. 1631 imenuje predstojnika na boberniskem sedeži. A da si ga je vsega skerb in ljubezen tudi v tem novem dostojanstvu, vendar se mu zdi ta delokrog le še preozek proti veliki njegovi želji, zatajljivosti za blagor bližnjega. Zato prevzame še težavni nalog pridigovati tudi v župnijski cerkvi vse praznike. Na njemu lasten način zna tukaj podajati množtvu svojih vernih dušno hrano ob enem okusno in tečno; zaradi česar ga ljudstvo velikim dušnim pridom občuduje in ljubi. Njegovo darežljivo zatajevanje je bilo sploh tako znano, da ko so moskovski napadi že hudo pretili jezuitovskim kolegijem onih krajev, niso očetje nikjer razen pri bl. Andreji iskali zavetja; kajti predstojeval je tako, kakor bi bil višji od svojih tovarišev le samo v ljubezni in skerbi za skupni blagor in varščino. Brez vsake sebične misli, z jasnim umom in trudom očituje svojo vneto oskerblji-

vost in sebe kot sredoločje svojega kroga. Priznali so njegovi tedanji podložniki, da je bil bl. Andrej v istini v tem kakor veliki apostelj, namreč vse vsem. Kako vesten, neumoren in resnicoljuben da je bil, vidi se iz posebnega načina, kako natančno je vodil in vrejeval svoje zapisnike, v ktere je zapisoval imena, zasluge in razne zmčnosti svojih podložnikov. Ker je čenil to dolžnost kot prevažen posel, opravi med vsakim vpisovanjem gorečo molitev, in še le po resnem prevdanku zapiše, kar mu resnica narekuje. Sporočila tedaj niso bila samo razumna, ampak tudi koristna, kakor se to vidi pri onem slovečem Jakopu Brantu, kterega je bil označil kot najspodobnišega, občevati v duševnem obziru z bližnjim, pa tudi srečno doveršiti ktero si bodi podjetje na čast Bogu, ako bi ga društvo v to izvolilo. To za Branta tako vgodno menitev ovenča sijajin izid. Postal je namreč ta oče izversten učitelj samostanskih učencev, kterim je vcepljal norjenje lastne volje, povnavljajoč jim pogostoma: „Čem manj boste svoji, tem več boste Božji.“ Štel je mnogo izverstnih učencev.

Ko bl. Andrej odloži p-edstojniško čast, oberne ves svoj trud na apostoljsko delovanje. Odslej mu ni drugo na skerbi, nego duše pridobivati nebesom, kar se mu s tem večjim vspehom posreči, čem več je bilo videti, da ga je sam Bog oborožil in previdil z vsemi za oznanjevanje Božje besede potrebnimi darimi in predstvi, namreč s polnim glasom, s krepkimi persi, zvesto pomivnostjo in redkim razumom. Verhu tega bil je še je oseba lepega stasa (rasti), prijetuega obraza in moškega kretanja, gladke besede in izreke. Vsa ta redka izveršcina se je kaj harmonično vjemala s krotkostjo njegovega k miru se nagibajočega duhá, da je vsled svojega krasnega izraza zanimal poslušavcev serca in podžigal vse blage občutke. Vse je bilo čudežno vrejeno v njem in na njem. Velika je bila vselej goječa poslušavcev, bodisi ko je z lece pridigoval ali se duhovito razgovarjal v posebnih krogih, in mnogo izmed njih si je odperlo oči ter spoznalo nečimernost sedanjih stvari obervivši se z ljubeznijo proti blaženemu življenju prihodnjemu, ter so dali slovo svetu in so pristopili ali v Jezusovo društvo ali v kak drugi red.

A še le prav veliko število je bilo meščanov in plemenitašev, ki so s krive k pravi veri bili privedeni, kakor tudi poprej omahujočih in odsihmal gorečih vernikov, ali prej naj termoglavniših razkolnikov in odslej v naročje rimske Cerkve pripeljanih kristjanov; med temi slujeta dva župnika razkolnika, ki sta bila po bl. Andreju preučena, in sta s svojima velikima farama vred prestopila k rimskemu občestvu.

Vsled tolikih nad peklom dobljenih zmág slovel je bl. Andrej pri verstnikih kot lovec duš, kterih je na tisoče otel peklenškemu žrelu. Zarad svetosti svojega življenja sloveči o. Janez Lukašević, ki je našega svetnika slišal pridigovati, pravi, da ni videl bolj vnetega govornika, in da mu je strelji enako treskala Božja beseda iz ust, dočim med poslušalci ni bilo še tako terdovratnega grešnika, ki bi se ne bil vdal njegovi silni oblasti. Bodisi da je pridigoval v mestu ali v vasi, povsod je imel naj koristniših vspehov. Polen apostoljskega ognja bil je bl. Andrej še poseben častitelj in preslavljavac Marije Device, in vnmal je ljubezen do nje v vseh poslušavcih, sosebno mlajših.

V vsem, kar se bere o njega verski gorečnosti, razločuje se jasno njegovo junaštvo, in po vsi pravici smé se o njem terditi to, kar so pisali afrikanski misionarji o prvem apostelju Kafrov, očetu Gonsalvu Silveiru, kteri, spreobervivši k sveti veri kralja v Tongu in Inamiki pa monstapskega cesarja, bil je obglavljen 15. sušca 1561., namreč, da vse žive dni ni hrepenel

po drugem, nego po največji popolnosti, ter, ako bi ne bil mučenec, zaslužil je prištet biti svetim spoznovalcem, kar se tiče bl. Andreja; — tako je pisal med drugim mona. Štefan Rupnievski kardinalom —, siul je kot svetnik pri boljarjih, vitezih in pri nižjem ljudstvu v Poljskem kraljestvu in v velikem vojvodstvu Litvanskem.

(Dalje na sl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Mali Šmarni dan je bila v Kočevju dvojna cerkvena slovesnost. Dopoldne so milostni gosp. knezoškof delili z veliko spodbudnostjo zakrament sv. birme; popoldne ob štirih pa so slovesno vložili in blagoslovili temeljni kamen za sirotišnico, katero bodo vodile usmiljene sestre družbe sv. Vincencija Pavljanškega. Premilostni gospod višji pastir so v svojem škofovskem ornatu toplo povdarjali potrebo take katoliške naprave za vsaki veči kraj ter posebej za kočevski okraj; da se pomaga revnemu človeštvu in sveti veri. Omenili so veliko plačilo, katero čaka tiste, ki po taci napravah delajo v čast Božjo in v blagor človeštva. Sklicevali so se na besede Gospodove, da kdor kterega teh malih, kakoršni so dostikrat zelo zapuščeni otroci, sprejme v njegovem imenu, Njega sprejme. Živo so pred oči stavili poslednjo sodbo, ko se bo večni Sodnik skliceval zlasti na dela usmiljenja in večno plačilo podelil, rekoč: „Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, posedite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta. Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejin sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil, in ste me pod streho vzeli; nag sem bil, in ste me oblekli... Resnično, vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih naj manjših bratov, ste meni storili.“

Te besede našega ljubljenege višega pastirja so poslušavce prav zelo razveselile in za dobrodelno napravo jako oserčile.

Slovesnost so povzdignili razun svetnih vradnij in gospode tudi štirje prečastiti gospodje kanoniki, ki so premilostnemu knezoškofu azistirali; godba pa je cesarsko pešem zaigrala. Obilna množica ljudstva se je vesela in zadovoljna s prekrasno olepšanega prostora vernila na svoj dom.

Bog daj, da bi se pričeto delo tudi srečno dokončalo in obilno sadú rodilo v čast Božjo.

S Černuč. Slaba in majhna je bila Černuška farna cerkev; zato so farani pod vodstvom pokojnega župnika čast. gosp. Lorenca Mazeke zidali novo.

Dne 30. aprila 1880 je naznanil zvon po sv. maši, da stara cerkev umira, in takoj so pričeli podérati jo; 3. junija so blagoslovili pokojni gospod stolni prošt Jož. Zupan temeljni kamen in 21. novembra so tudi gosp. prošt blagoslovili dozidano cerkev, da se je smela v njej opravljati daritev sv. maše.

Naj lepši dan pa je bil Černuški fari 4. september tega leta, ko so naš milostljivi gospod knezoškof dr. Jakob Misija posvetili novo farno cerkev.

Naj omenim uekoliko o tej slavnosti.

Ljudstvo je bilo zelo zadovoljno in veselo, ko je zvedelo o prihodu škofovem in njihovem djanji, in skušali so se med seboj, kdo bi bolje slavil in počastil preljubljenega višega pastirja. Postavljenih je mlajev, večjih in manjših, do 70, in vencev je spletenih čez 130 sežujev, v kar ni všteto ono mnogobrojno pletenje na šesterih slavolokih. Slavoloki so imeli po dvojen napis; na sprednji strani in nasprotni, na primér:

Serčno pozdravljeni,
Milostljivi gospod knezoškof!
Serčna hvala Vam, Gospod!
„Milost Božja vódi Vas povsod!“

Klanjamo se Čerनुčani zbrani,
Svojemu Vladiki zvesto vdani!
Nezabljev spomin ste nam pustili,
Ko ste cerkev farno posvetili!

Čerनुška vas se danes veselí:
„Jo knez s prihodom zdaj častí!“
Poljubljamo ponižno Vam roké,
In svoje Vam darujemo sercé!

Vaš prihod nas vse slavi;
Nam sveti blagoslov delí!
Veliko naše je veselje:
Sedaj, ko spolnjene so želje!

Sv. Simon in Juda prosita za nas:
Da srečno zvojujemo zemeljski čas!

Ob 3,48 pripeljejo se mil. g. knezoškof na Čerनुče;
spremljali so jih stolni župnik in dekan, vis. čast. gosp.
M. Križnar, in oba domača gosp. kaplana.

Pri tretjem slavoloku, pri vstopu v vas z vélike
ceste pričakuje in pozdravi višega pastirja domači gosp.
župnik in z njim 7 gospodov duhovnov, pa obilna mno-
žica faranov; županova hčerka mil. gosp. kneza pozdravi
in jim podari šopek, ktereга so Vzvišeni zadovoljno
sprejeti blagovolili, in potem so šli peš v župnijsko
hišo, spremljani od duhovnov in vernikov.

Cerkvena slavnost pričela se je potem z molitvami
pri šotorju, ki je bil napravljen pri kapelici pri farovžu,
kjer so ljudje pri svetinjah po noči prepevali sv. pesmi,
lavretanske litanije, in molili.

Po končanih sv. obredih opravili so mil. gospod
knezoškof daritev sv. maše, in potem so v prelepih
besedah govorili o ljubezni Božji do nas in o naši
dolžnosti ga ljubiti, posebno oziraje se na dobroto,
ktero nam Bog skazuje po nevidnih in tudi vidnih
angeljih varh, kterih eden je tudi farna cerkev.

Posvetili so mil. gosp. knezoškof cerkev in veliki
altar in so ob enem blagoslovili tudi ravno dodelana
stranska altarja.

Že čez poldne se je končala cerkvena slovesnost,
pri kateri sta veleč. PP. Kalist in Angelik izvrstno iz-
peljevala pevski del pri posvečevanju.

Počastil je sosesko in družbo tudi mnogospoštovani
okrajni glavar blagorodni gosp. Mahkot.

Pri obedu zahvali se domači župnik mil. gosp.
knezoškofu za to veliko milost in poslavljenje, na kar
mu višji pastir prelepo odgovorijo; in gosp. okrajni
glavar je napil soseski, ki je z veseljem in radovoljno
dokladala kamen k kamnu za hišo Božjo, in tudi vele-
častnemu gosp. okrajnemu glavarju so napili mil. gosp.
knez.

Ob 4 so bile pete litanije, pri kterih so bili pri-
čujoči tudi gosp. knezoškof, ki so okoli 6 odrinili v
Ljubljano.

Táka bila je slavnost.

Naj pri tej priliki omenim še kaj malega o cerkvi
sami.

Zidana je v romanskem slogu, in v presbiteriju
ima kaj lepo kuplo.

Veliki altar je izdelan iz isterskega kamnja, taber-
nakelj pa iz marmorja; je pa ta altar v sedanji podobi
le nekako začasen, ker se ima sčasoma, ako Bog dá,
postaviti nov v lepši obliki.

Prekrasna sta stranska altarja; tudi ta dva sta
izdelana iz isterskega kamna in sicer nežno, točno,
prav prijetno. In to delo je zveršil gosp. Feliks Toman
v Ljubljani.

Podobe pri teh stranskih altarjih so kamenite, iz
Puljskega kamna; izdelal jih je mojstersko in prelepo
naš domačin gosp. Zajic. Oba umetnika sta bila zmerna
v svoji ceni. Barvanje cerkve je prevzel in izgotovil
prav lično gosp. Borovski; omrežje na velikem koru nam
je postavil znani ljubljanski modelist, gosp. M. Mlakar;
pasarska dela je izdelal gosp. Tratnik, ključavničarska
gosp. Pilko, mizarska pa domačin, Čerनुški rojak, Franc
Tavčar, in to prav izvrstno.

Naj bode slednjič še omenjeno, da ima Čerनुška
cerkev mozaik-Božji grob iz stekline, ki posebno na
večer pri razsvitljavi ginljivo igra na gledalčevo oko
in serce.

Z Gorenjskega. (*Odperto pismo čč. gg. pisateljem
slovenskih molitvenikov.*) Slovenci se smemo ponašati, da
imamo v primeri z drugimi narodi v resnici prav mnogo
in raznovrstnih molitvenih in premišljevalnih knjig.
Ene kujige vender še pogrešamo, s katero bi utegnulo
biti vstreženo. Kakor je znano, posvečuje sv. katoliška
Cerkev ravno tekoči mesec september posebnemu čer-
ščenju Žalostne Mater e Božje, in 2. nedeljo t. m.
obhaja se Njen god. Nemci in gotovo tudi že drugi
narodi imajo toraj tudi za ta mesec svoje. Žalostni
Materi Božji posvečene opravila in temu primerne bukve,
kakoršno knjigo bi gotovo tu pobožni Slovenci in zlasti
častivci Kraljice mučenikov z velikim veseljem sprejeli,
ko bi si kaki p. n. gospod hotel vzeti trud za to, da
bi jo spisal. In če ne drugi, naj bi slavna družba sv.
Mohora oskerbela našemu narodu tako knjigo, s katero
bi bila gotovo ogromna večina družnikov zelo ovese-
ljena. Izrečemo toraj nado, da k letu osorej bo gotovo
postal ta nasvet že resnica, v kar naj pripomore milosti
polna Žalostna Mati Božja!
R. P.

Zvonček iz Zagreba. Ljuba „Zgodnja Danica!“
Blagovoli, da tvoji dragi in častiti čitatelji še čujejo
zvuk ovega zvončka, ki v bratski ljubavi cinglja milemu
kerščansko-katoliškemu verlemu narodu slovenskemu;
osobito pa verno pobožnim ljubiteljem „Zgodnje Danice.“
Pervo, častitamo iz vse duše in hvaležnega serca proti
Božji neskončni milosti in ljubezni, da se je na novo
blaga in velekristna skupščina sv. III. reda očaka sv.
Frančiška serafinskega, ustanovila visoko gori na čversti
slovenski zemlji velekrasne in romantične kranjske de-
žele, v Kranjski gori.

Ginjani do solzá smo bili mnogi, ko smo čitali
naznanilo od tam v Danici, da se je sv. apostola Jakoba
dan započela v ondotni župnijski cerkvi Device Marije
v nebo vzete skupščina svetovnega — pravega — cer-
kvenega III. reda, ktereга namestnik Kristusov na zemlji
in pravi apostolski Petrov naslednik sv. Oče Leon XIII
tako iskreno in priserčno priporoča. Tega sv. reda
vzvišen ud je tudi ta véliki, veleučeni in osobito raz-
svitljeni poglavar rimo-katoliške Cerkve.

O brez madeža izvirnega greha spočeta Devica
Marija, Božja deviška Mati in vselej neoskrunjena Devica,
v nebo vzeta angeljev in svetnikov Kraljica, naša ljuba
Gospa, Mati in zaštitnica, priprošnjica in vedna pomoč-
nica: prosi za pravo istinito vnemo, za razširjanje, rast,
lepo cvetje in obilni sad tega reda. In to v družinah,
župnijah, škofijah, občinah, deželah in deržavah, pri
ubogih in bogatih, učenih in priprostih, pri višjih in
nižjih, predpostavljenih in podložnih. Vse pa v večjo
slavo Božjo, zveličanje neumerljivih duš, v večai in časni
blagor družbe človeške na zemlji!

Bog daj in sprosi blažena devica Marija, da bi se večkrat čulo iz mile Slovenije o vstanevah novih tretjerrednih skupščin. To pa osobito letos in prihodnje leto, ker bode obhajal zlato mašo sv. Oče Leon XIII, biskup rimski in verhovni glavar sv. katol. Cerkve, ta veliki tretjerrednik, ta iskreni sin sv. očeta Frančiška in novi oče III. reda. Položite na serca udom tretjega reda, da naj goreče molitve pošiljajo v nebesa za sv. Očeta, da v detinski in bratski ljubavi darujejo ss. obhajila in druga dobra dela za svojega prvega duhovnega sv. Očeta in vzvišenega svojega redovnega brata zlatomašnika na Petrovi sv. Stolici.

Kadar bode vsaka biskupija v adresi sv. Očetu med drugim tudi sporočila ss. dobre društva in naprave, naj tudi določeno stoji, koliko udov tega svetovnega sv. reda in koliko njegovih skupščin je v biskupiji. Naj bi se tudi o mesečnem redovnem shodu priporočilo udom, da bi dobrovoljno položili darove na oltar ljubavi za zlatomašnika sv. očeta tretjerrednika. Ali naj bi vse skupščine redovne v biskupiji zložile darove, da bi se, kake lepši cerkveni izdelki poslali na vatikansko izložbo in potem po smislu sv. Očeta poklonili v svete namene katoliške Cerkve po siromašnih misijonih. To vse naj bi bilo v adresi pri III. redu omenjeno. Istinito Vam povem, da to bi zlatomašnika sv. Očeta osobito oveselilo, tolažilo in poživilo. Čul in videl sem osebno v Vatikanu, kako zanima in veseli očetovsko serce razvoj, rast in širjenje tretjega reda.

Vi pa, dragi bratje in sestre v sv. III. redu! pokazite sedaj in o priliki zlate sv. maše Leona XIII še posebno ljubav do sv. Očeta s tem, da obilno in iskreno molite, osobito sv. rožni venec, za Njih, da vredno prejemate Jaguje Božje — Boga — človeka Kristusa Jezusa pod podobo kruha v presv. Zakramentu, in ga darujete Očetu nebeškemu za sv. očeta.

Iz Sarajeva, 7. sept. V naglici poterjujem, da sem prejel 125 glđ. za sv. maše in za naše zavode.

Letos nisem nikamor mogel iti, le v Bosni sem nekoliko misijonaril. V Ljubljani kaj lepo napredujete. Z veseljem sem čital o tiskovnem društvu in o rokodelski hiši. Le tako naprej.

Začele so se šole, pa imam zopet dela brez kraja in konca. Do zadnjega septembra bo dotiskano „vzgojslovje“, ktero sem sestavil ponukovan od svojega nadškofa.

Serčno pozdravljam Vas z vsimi prijatelji.

Dr. Jeglič.

Bos. Dubica, 8. sept. 1887. Slavno vredištvo! Naj Vam zopet pišem par verstic in Vam poročam, da tukaj imamo veliko sušo, primanjkuje paše in vode, vse je suho; letina je slaba. Žita je bilo še nekaj, ali je vse dober kup.

Morilec ranj. gosp. V. Laha še niso vsih sodili, glavni morilec je obsojen na vislice; drugi trije so bili izpuščeni, ker niso bili krivi; potem so pa druge sokrivce, menda prave, ulovili; edini Turčin je tudi še le zapert.

Sedaj smo z dovoljenjem sl. deželne vlade v Sarajevu poslali 2 zanesljiva moža po Avstro-Vgorski nabirat milodarov, da sozidamo potrebno novo cerkev, ker sami ne moremo, ljudje so ubožni, skorej vsi naselniki, ki še vsakemu veliko manjka za življenje. Tedaj prosim, ako pridejo do Vas, podajte jim kolikor kdo more, vsak dar se hvaležno sprejme. Da ni prerana smert uzela preblagega gosp. misijonarja, lahko bi mi sozidali novo cerkev; ali tako bo le težko, ako nam dobri ljudje ne pomagajo.

Brali smo, kako so Kranjci napravili lepe zvonove za Serajevsko cerkev. Bog jim plati in daj še nam takih dobrotnikov. Lepo pozdravljeni.

Valentin Božič, naselnik.

Dremavci v cerkvi.

Dremavci v cerkvi, — čuden naslov. A še veliko bolj čudna pa je versta onih ljudi, kateri se tako zovejo. In teh ni prav malo. Ako bi mogel kdo s kacega vzvišenega prostora v nedeljo med mašo ali pa med kerščanskim naukom vso cerkev pregledati; videl bi v eni ali drugi klopi, pri kacem stebri ali pa v kotih mnogo moških, in še več ženskih, kateri so se lepo zložno počivali. Kmalo prične glava kimati; dremavci jamejo svoj posel, da bi človeka sméh lomil, ko bi ne bilo na tako svetem prostoru. Konečno glava popolnoma čune in se več ne gane; molitvena knjiga da si prostora poiskati na tléh. Sedaj je le še truplo v cerkvi navzoče, ker duh se v sanjah kdo vé kje nahaja. Dremavci ne vidijo več svetih opravil, ne slišijo besede Božje; njihova navzočnost v cerkvi nima višjega pomena, kakor navzočnost klopi, stebrov ali pa stenskih kamnov.

Prihodnjo nedeljo bomo vse dremavce in dremulje videli na istih prostorih, in tudi še nadalje. Tedaj so drémeži v cerkvi vendar res le posebno pleme ljudi. Ta napaka večkrat izvira iz navade, ki je prav graje vredna in kaže premalo gorečnosti do naj sveteljših opravil.

Ako bi ti po cerkvenem pravilu šel obiskat kako imenitno rodovino ali pa svojega duhovnega očeta samega; se boš mar tam usedel, ter pričel dremati? Ali bi ne bilo to neolikano in nespodobno? Ali če si v kaki družbi, kedar se govori o imenitnih rečéh, jel zévati, kaj bi neki dejali o tebi? Gotovo bi rekli, da si neobtesan in zaguljen človek. In to bi bil tudi v resnici. Tako je tudi v cerkvi. Bog gotovo ne zbira v svoji hiši svojih otrók krog sebe zato; da bi ondi spali. Ne, gotovo ne! On se hoče z vami o najvažnejših rečéh pogovarjati; podučevati vas hoče po svojih služabnikih, tolažiti, napeljevati k dobremu in svariti pred hudim; On želi zaslišati svoje podložnike, poslušati njihove potrebe in želje.

Če imaš hlapca in mu kaj zapoveš, on te pa ne sliši in naprej spi; ali ne boš nad ujim nejevoljen? In če se pogovarjaš s sosedom, kateri te je obiskal, ter mu najzanimivejše reči pripoveduješ, on pa v enómér zijá in naposled celo zaspi; ali se ne čutiš razžaljenega?

Oberni rečeno na církev in na to, kar se v cerkvi godí. Ali se ne obravnavajo tam reči, mnogo važnejše kot so bojne novice, gospodarske naprave in druge reči. In vendar, če ti kdo pripoveduje, kako bi hitro obogatel, živino v hlevu zdravo ohranil in jo drago prodal, ali pa če se govori o ženitvi: koliko rajše to poslušáš, kakor pa besedo Gospodovo. In če ti tvoja jezična soseda poln koš novic v hišo prinese, o, do polunoči ne bodeš zatisnil očesa! Če se pa zaradi tacihih praznih in nečimurnih stvari lahko zderžiš spanca; koliko ložje bi se ga še-le zderžal, kedar se govori o blagostanji in sreči tvoje duše. Dremavci v hiši Gospodovi! ali ne čutite, kako vas svarí Gospod: „simon, ali spiš? Tedaj nisi mogel eno uro z menoj čuti?“

In kolikokrat prihajajo taki dremavci v cerkev? Navadno samo ob nedeljah, in veliko za njih neizrečeno pomenljivega časa prespijo! Kako je to vendar mogoče? Saj na ta način res morajo njihove duše vedno revniše prihajati, ko nedeljski blagoslov v nič devajo in zane-marjajo! Menim, če je med bralci kaki dremavec, da

bode gotovo čutil v sebi toliko poštenja, da se bo te gerde razvade odvadil. Ravno tako težko menda ni; samo resne volje je potreba; nikar se tako zložno ne usedaj, in če te spanec lómi, vstani ali pa poklekni. Če pa je navada že vkoreninjena, treba je Božje pomoči prositi, da se ta napaka zatíe.

Za dvojne ljudi v cerkvi bi bilo posebnih pomočnikov potreba: za dremavca bilo bi treba enega angelja, da bi ga pod rebra sunil, kadar dremlje; — za nesramnega zijačica pa enega zelénca, kateri bi ostudueža za lase zgrabil in ga iz cerkve med prasce treščil!

PAMPILONEN.

Conversionis bonorum Ecclesiae in satisfactionem diversorum onerum.

(per summaria primum.)

Ano 1869 Apostolicis ballis s. m. Pii PP. IX suppressum fuit capitulum cathedrale Pampilonense quod regulare erat, et novum ex sacerdotibus saecularibus institutum est. Porro hoc novum capitulum, iuxta indicationes sibi a praedecessoribus datas, invenit ingentem 186,867 libellarum summam quibusdam latebris abditam quae ex spoliis veterum canonicorum paulatim coaluerat, quae ad cathedralem ecclesiam tamquam haerem pertinerebat, quaeque tamen usque tunc, ut a temporum injuriis salvaretur, ibi fuerit celata. Canonici ne haec summa otiosa maneret eam statim in schedis publici hispani consolidati collocaverunt, et exinde annuum censum prius 7480 libellarum, nunc vero ob lucris seu usurae reductione, 3240 libellarum percipiunt.

Erant ulterius in ecclesia plura pia legata variasque capellanas, quorum bona in vim concordatus gubernium cito, ac veluti libera essent dividit, sibi tamen assumens onus implendi et annuam aliquam summam tradendi pro horum legatorum et capellanarum satisfactione. At usque huc gubernium promissis non stetit, et nihil adhuc ob hunc titulum contribuit.

Capitulum vero (quod duodeviginti canonicis constat, cui insuper 14 beneficiati pluresque capellani adhaerent) considerans haud sufficienter esse dotatum, valde enim tenuem obtinet pensionem, consuevit usque ab inito memoratum lucrum ex fundo spoliolum perceptum, proportionate inter omnes dividere, sicut pariter proportionate dividere inter omnes solitum huc usque fuit onera missarum a gubernio non satisfacta.

In hoc tamen aliquid arbitrii esse capitulum non latuit; dubio autem in dies augescente, ut conscientiae quieti tandem consuleret, ad S. Sedem recursum habuit, suppliciter efflagitans sanationem pro praeterito, et ut in posterum, attento statu oeconomico ecclesiae inservientium, possit in eorum utilitatem supradictos redditus convertere, et ita piarum etiam fundationum oneribus occurrere.

* * *

Observatum ex una parte in iure est, ecclesiae bona non posse alienari nec in alium usum converti ex notissima Extravag. Ambrosiae, nisi ex legitima causa (Const. S. Leonis M.), et quibusdam accedentibus solemnitatibus, seu apostolico beneplacito. Causa autem legitima in urgenti ecclesiae necessitate et evidenti utilitate reponi debet ad tradita per Petra in content. ad const. S. Leonis M. Haec vero causam convertendi bona ecclesiae in adimplemento piarum fundationum, in casu non inveniri ex eo patet, quod onera erant adiecta alterae massae bonorum quae a gubernio citra capituli culpam, dividenda sunt. Suppressis igitur et extinctis redditibus,

extinctae vel saltem suspensae ex parte capituli existimari debent analogae obligationes.

* * *

At animadverti in contrarium potest, non videri hic agi de vera bonorum ecclesiae alienatione, sed de conversione ad causas pias. Subveniendū enim ex iis bonis miserrimae capitularium necessitati, simul pia onera implebuntur, et majori ecclesiae cultui providebitur: et quamvis bona quibus haec onera adnexa erant, didendita sint, tamen ex grati animi causa videtur ecclesia semper teneri pias fundatorum voluntates servare, si aliunde media opportuna ei praesto sint. Porro pluries S. C. similia concedere consuevit ut in Spoletana 17 Maii 1828 in Nullius Sublacen. commutationis voluntatis 27 Novembr. 1858 et in aliis pluribus.

Hisce itaque perpensis, S. Cong. die 18 Junii 1887 respicit:

Pro gratia absolutionis et condonationis quoad praeteritum, et pro facultate, praesentibus circumstantiis durantibus, distribuendi in posterum redditus, de quibus agitur, inter canonicos imposita obligatione celebrandi nonnullas missas et anniversaria, prudenti iudicio Episcopi, in satisfactionem onerum, donec istud a gubernio satisfactum fuerit, facto verbo cum SSmo.

Pogrebnice.

IV. Pogrebница splošna.

Gomila že odpira se,
Le idi v krilo matere;
Ljubezen pa ostane nam,
Prežalostnim siroticam.
Rosijo solze naše kraj,
Ko telo izročimo zdaj.
Tvoj mili skrije se obraz
Priateljem za zdanji čas.

Strohljivo telo tukaj spi,
Nebeški duh pa še živi;
Zato verujemo terdnó,
Da nekdanj vstalo bo telo.
V težavi vzdignimo sercé
V nebesa, kamor duša gre;
Sam Jezus, ljubi naš Gospod,
Pokazal je veselo pot.

Je v grobu Jezus mirno spal,
Ko delo svoje je skončal;
V nebesih povelčan je,
Tam zbira svoje ovčice.
Če duša si zveličana,
Če zmagala: sovražnika.
Terpljenja kelih je izpit,
Obdaja te nebeški svit.

Poiščimo gomilo si,
Nas smert že skoro pokosí;
Gospod, pokličí nas v nebo,
Ko zadnja ura bila bo!
Po tvoji sveti milosti
Pobožno naj živimo vsi
Pripelji srečno nas kedaj
Skoz temni grob v nebeški raj!

Simon Gaberc.

Razgled po svetu.

Laško. Mladolaški „galantucomi“ niso zadovoljni, da so papeža oplenili in oropali, temveč zdaj še prav pisano gledajo, nevošljivost pasejo ter prav po klepetuljsko goderjajo zaradi lepih in dražih darov, ki sv. Očetu prihajajo od vseh strani za zlato mašo. Ti poštenoviči se hvalesajo s svojo domoljubnostjo, zato bi morali pa veseli in ne zavidni biti, da se v Rim shajajo tako dragi zakladi, ki delajo mestu čast in poštenje pred vsim svetom.

V Treviru so 28. avg. pričeli veliki shod nemških katoličanov; 5000 katoličanov se je zbralo. Duša zboru je bil zopet znani Windhorst, pri čigar prihodu je vstalo nezmerno veselje in dleskanje. O začetku so pisali sv. Očetu, naznanili sinovsko vdanost in prosili za sv. blagoslov. Leon XIII. so naznanili veliko veselje nad junaškimi borivci za cerkvene pravice, zlasti tudi nad edinstvo med duhovskimi in svetnimi, pohvalil namene in osnovo zborovanja, želeli, da se zverši zbor Cerkvii v blagor, in podelili so mu apost. blagoslov. Ti shodi so silo koristni sv. Cerkvi; bil je letos že štiri in trideseti. Kdaj bodo Slovanski katoličani kaj takega na dan spravili?...

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka deklina priporočena, da bi ji Bog pamet razsvetlil. — Že leto in dan hudo bolna oseba za zdravje, in če bo uslišana, se bode zahvala očitno naznanila. — Bolna mati, da bi se ji na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona saj nekoliko zboljšalo. — Bolna, da bi bila previdena s ss. zakramenti.

Zahvale.

Bodi tisočkrat zahvaljena premilostna Lurška Mati Božja, da si nam ozdravila našo ljubo mater, vdovo, ki so po strašno hudi boleznii že tako blizo groba bili, da noben človek na njih zdravje brez posebnega čuda Božjega še mislil ni. V novič smo se prepričali ter to tudi svetu naznanjamo, da Ti, o Marija si res „zdravje bolnikov.“ Svet je nam in naši materi svojo pomoč že popolno odrekel, pa Ti, o Lurška Mati Božja, k kateri smo se v preserčni molitvi zaupljivo zatekli, si jim precej bolečine zljajšala ter so zdaj čisto ozdraveli.

Dobrava pri Višnji gori mesca septembra 1887.

Hvaležni otroci Omahenovi.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Umerli so čč. gg.: Na Trati župnik Gorišek Fr.; v Cirkljah na Dolenjskem župn. Martin Rant; v Zalogu pri Cerkljah Jan. Hiti, župnik v pok. — Bog jim daj večni mir.

V Zalogu pri Cerkljah je mali Šmaren popoldne zbučal ogenj in 12 posestnikom so pogorele vse poslopja,

nekterim je zgorela tudi obleka drugim več poljskega orodja. Zavarovani so bili vsi za male zneske.

Beseda v prid dijaške kuhinje za leto 1887/8. Naj omenimo v prvo, da ukljub naše prošnje: naj nove ne prosijo, ker še s prešnjimi nimamo kamo, so se dan na dan oglašali s prošnjami mnogoteri. Nimamo pa take moči, kakor kolega Gauth, da bi mogli spodnji razred spodnesti.

Nova okoliščina, ktere še nismo naznanili, je ta, da je pred nekterimi tedni ljubljanska „ljudska kuhinja“ „avanzirala“, spremeniła svoje ime in se imenuje: „ljudska in „dijaška“ kuhinja.“ Ako tedaj kdo kakor si bodi kaj odloči za dijaško kuhinjo (n. pr. v testamentu), določi naj po imenu in priimku, komu naj se dobrotni dar izroči, sicer se lahko zgodí, da glavni dedič ali pa pošta ne vé, kam kaj oddati. Sej veste, da naš „minister“ je brez portfelja, brez paragrafov, brez honorara, in brez rente; on nima družega, razun vsak dan med šolskim letom 100 in več rok, ktere vsak dan nasproti molé ministru, reki: „daj, daj, daj!“ in pa tisto, kar mu dobri prijatelji izročijo darov za pridne pa ubožne šolce in dijake, da naj se zanje oberne.

Ako tedaj kdo kaj omeni za šolce in dijake, ki so izročeni v naše varstvo, naj določi dobro z zaznamnanjem našega imena, da se pomote ognemo. Sicer pa privoščimo in želelimo cele tovore darov tudi „ljudski in dijaški kuhinji.“

Naznanjeno bodi dalje, da že zdaj imamo toliko mladih junakov, da bi kaj zaleglo, ako jih pošljemo zoper Mahdijevce, ali pa kajfanim Bulgarom zoper nevoščljivce na pomoč.

Finis sermonis pa je: Bog živi dobrotnike naših dijakov!

Sveti misijon, ako je Božja volja, bodo čč. oo. Lazaristi od sv. Jožefa nad Celjem obhajali od 24. septembra naprej skozi osem dni v fari Rodik; in 8. okt. v kaplaniji Slivje, fare Brezovice, v Teržaški škofiji.

Presvitli cesar so po toči poškodvanima občinama Trebaujski in Velikolaški podarili 1000 gl.

Posebna nesreča, djal bi, ogujena kuga, zadeva čudno pogosto kazališča ali teatre. Zopet je bil une dni strahovit požar v Exeter-u, blizo Londona. Gledišče bilo je nove stavbe in tisti večer silo napolujeno. Ogenj je neprevidoma zbučal in v treh minutah je bilo vse poslopje kakor nezmerno velika goreča péč. Méni se, da čez 800 ljudi je bilo v teatru. Samo zadušilo in poteptalo se jih je čez 90, ko so hotli v gnječi ubežati; koliko pa se jih je speklo in sežgalo, se še ne vé natančno. — čisto v kratkem je bilo na ulice spravljenih čez sto merličev.

Kdo bo tajil, da gledišča so po večem svoj blagi prvotni namen zvergla v nasprotno pregreho; torej je jasno, zakaj se jim tako godí!

Kako znajo liberalci tolmačiti sedmo zapoved! V Treviru je bil nedavno veliki shod katoliških druž. O tej priliki je dr. Porš govoril o novem vstanovljenji časnega papeževega posestva. Neka laška žlobudra je nato tako le zagodla: „V Treviru se razpravlja, se gospodari s tujim blagom, kakor da bi v dekalogu ne bilo sedme zapovedi (ne kradi)“!

Tako goropadno brezumje piše časnikar. Recimo, da vrednik onega lista ima tam kje ob Padovi prijetno letnico ali „vilo“: pridervé se pa cigani in vilo v posest vzamejo; toda čez nekaj časa vrednik s pomočjo dobrih prijateljev cigane prežene in posestvo zopet dobí v last.

Zdaj pa cigani začno grozno kričati, rekši: „Tako-le gospodari žlobudra s tujo robo, kakor da bi ne bilo sedme zapovedi (non rubare).⁴ Kaj bo rekla žlobudra k taki pritožbi?!

Ljubimo Gospodina našega Isusa Krista, Sina živega Boga. — To je prelepa knjižica, ki je l. 1887 prišla na svetlo v Sarajevu z dovoljenjem nadškofovskega ordinarijata Verhbosanskega. Namen in osnova gre na to, da duhovni pastir sebe in ljudstvo v praznik presv. Trojice očitno v cerkvi pred Sv. R. Telesom daruje Jezusu Gospodu, ki je Kristus, Sin živega Boga, in da se ob enem spominjamo prevelike milosti, ki smo jo prejeli pri sv. kerstu. To darovanje se lahko vsako leto ponovi.

Molijo se o tej priliki litanije presv. Imena Jezusovega z nekimi molitvicami, obnovi se kerstna obljava itd. — Sledí v knjižici pod II. nauk z napisom: Ljubimo Gospoda Jezusa Kristusa, Sina živega Boga, in ima več oddelkov str. 18 do 53; — potem; Katekizem o pobožnosti k presv. Jezusovemu Sercu str. 54—77; IV. Litanije presv. Serca Jezusovega in posvečenje Sercu Jezusovemu.

Umerl je 9. t. m. na Staradi kurat čast. g. Janez Pretnar, za vodenico. Rojen je bil v Breznici na Gorenjskem 16. febr. 1841. Naj v miru počiva.

Požar je bil 30. avgusta opoldne v Prelesji v vasi Blagoviške župnije. Pogorelo je trem gospodarjem vse pohištvo, hlevi s kermo, kašče z žitom, obleka, šest ovac, eno tele — še celó trileten otrok je ostal v ognji. Revščina je velika, zavarovan ni bil nobeden.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Fr. Šalamun, kaplan pri sv. Juriju na Ščavnici, gre za II. kaplana na Ptuj; č. g. Jernej Frangež, kaplan v Vuzenici, pride na njegovo mesto k sv. Juriju na Ščavnici, in č. g. Fr. Vidmajer, novomašnik, nastavi se za kaplana v Vuzenici.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Internus 1 gld. — Dobri sosed 3 gld. — Pn. gosp. prof. kan. dr. M. Leben 10 gld. — Čast. gosp. kapl. Fr. Onušič 1 gld. — Pn. gosp. častni kan. in dekan M. Skubic 10 gld. — Za J. C 20 gld. pr. d. K. — Milgsp. prelat kan. dr. A. Čebašek 5 gld. — Čast. gosp. župnik A. Hočevnar v Št. Lor. 2 gld. — Iz Kamnika Neimen. 2 gld. — Čast. g. župn. J. Kapuz 2 gld. — Čast. g. župnik Ign. Šalehar 3 gld. — Čast. gosp. V. A. 2 gld. — Prečast. gosp. prof. dr. J. Svetina 8 gld. — Neimenovana dobrotnica 50 kr. — J. E. župn. 2 gld. — „Bog daj mojim ranjcim nebeški raj, meni pa mil. odpušcanje“ 1 gld. — „K časti žalostne Matere Božje“ 4 gld. — Iz Knežaka 50 kr. — Čast. g. župnik J. Brenc 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Mozirja 40 gld. — Iz Nazerske duhovnije 12 gld. (med njimi gospa Antonija Florjančič 2 gld., Jože Štrucelj 2 gld., Janez Vajt 2 gld.) — J. E. župnik 8 gld.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. kaplan Ant. Šmidovnik 6 gld. (za zlato mašo). — Prečast. gosp. dek. M. Kožuh 5 gld. in čast. gosp. kapl. J. Dolenc 5 gld. (za kelihe). — Pn. gosp. kan. in dekan Mart. Skubic 10 gld., čast. gosp. župnik Jož. Jaklič 2 gld., in čast. g. Sim. Pristov 2 gld. (vsi za kelihe). — Pn. prof. kan. dr. M. Leben 5 gld. (za kelihe). — Č. g. Fr. Onušič 2 gld. (za kel.) — Železniški farmani v spomin zlate sv. maše 21 gld.

25 kr. — Čast. g. župnik Fr. Bohinec 12 gld. in Križki župljani (za zlato mašo). — Čast. gosp. Bl. Muhovec 2 gld. — Darovanje v Stari Oselici po č. g. M. Gogalu 47 gld.; za kelihe 3 gld. — Čast. g. župnik Ig. Šalehar 2 gld. (za kel.) — Župn. J. E. 5 gld. (za kel.) — Preč. gosp. A. Klemen 2 gld. (za kel.) — Čast. gosp. kaplan V. Alijantčič 2 gld. — Iz Knežaka farani v drugič 8 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Iz Blok 20 gld. — Zbirka v Cerkljah na Dol. po čast. g. Jan. Zupančiču 7 gld. — Železniški farmani 4 gld. — „Bog daj m. r. neb. raj“ 2 gld.

Za pogorelce v Ribnici: Železniški farmani 4 gld. — Iz Blok 20 gld. — J. E. župn. 5 gld.

Za pogorelce v Strahinji pri Naklu: Železniški farmani 5 gld. — Iz Blok 10 gld.

Za pogorelce v Vel. Pecah v St. Viški fari: Iz Blok 10 gld.

Za pogorelce na Godešičah: Iz Blok 10 gld.

Za pogorelce v Belskem f. Studeno: Prečast. gosp. dekan dr. J. Sterbenc 10 gld.

Za pogorelce pri Trojani: Prečast. gosp. dekan dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za pogorelce najpotrebniši: Prečast. gosp. dekan M. Kožuh 10 gld.

Za Marijanišče: Iz Blok 10 gld. — Prečast. gosp. župnik Franc Karun 30 gld. — „Bog daj m. ranjcim neb. raj“ 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Po preč. gosp. dekanu dr. J. Sterbencu 3 gld. 24 kr. — Iz Blok 5 gld. — „Bog daj mojim ranjcim neb. raj...“ 2 gld.

Za Danski misijon: Prečast. gosp. A. Šket 1 gld. — Iz Blok 5 gld. — „Bog daj m. r. neb. raj...“ 5 gld. — V č. žal. M. B. 5 gld.

Za afrikanski misijon: Čast. g. Bl. Muhovec 3 gld. — Iz Blok 2 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: Čast. g. kapl. Fr. Onušič 2 gld. — Iz Blok 2 gld. — Žpn. J. E. 10 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: Iz Blok 2 gld. — Žpn. J. E. 20 gld.

Za misijone v Kini, Japonu in Tonkinu: Iz Blok 2 gld. — Žpn. J. E. 30 gld.

Za stradajoče kristjane v Tonkinu: Iz Blok 2 gld. — Žpn. J. E. 20 gld.

Za Tongking: V čast žal. M. B. 15 gld.

Za usmiljene Sestre v Banjaluki: „Bog daj m. r. neb. raj...“ 3 gld. — V čast žal. M. B. 6 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Gospodičina Terezina Elsner 1 gld. — Gospodičina Bosicio 1 gld. — Iz Železnikov 12 gld. 10 kr. — Po čč. gg. Uršulinaricah 16 gld. 6 kr. — Iz Mokronoga 10 gld. — Z Breznice 14 gld. — Preč. gosp. stolni korar A. Urbas 1 gld. — Iz Planine 20 gld. — Iz Lašič 6 gld. 50 kr. — Iz Sel pri Kamniku zopet 1 gld. — Iz Šmihela pri Žužemberku 11 gld. 65 kr. — S Kerke 22 gld. — Iz Šent Gotharta 10 gld. — Iz Dobrovca 4 gld. 53 kr. — S Poloma 12 gld. — Z Ambrusa 27 gld. — Iz Fare pri Kostelu zopet 1 gld. — Od Šent-Vida pri Vipavi 24 gld. — Z Vavte vasi 4 gld. — Iz Cerkelj pri Kerškem 10 gld. 30 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. P. v Vel.: Vravnano; pozdravljeni. — G. M. G. v St. O.: Pri nas ni nič tacega znanega, ampak prepričani smo ravno nasprotnega. — P. Hr M. v Kl.: Lepa hvala za poslano starodavne „Psalmodiae“ klasiško delo. — G. Z. v N.: Prejeli; hvala in pozdrav!